

■ ■ ■ III. Megfáradt magasban ■

LÉTEZÉSED

Az első parancs
Nyelve nélkül szólhat
Harang

Tornyodban fészkel
Néma bagoly
Elbotlik útjában
A hold valahol

Másik parancs
Legyen a föld
Fonnyadt narancs

Pincédben horkol
Korhadó hordó
Kerüli a fény
Bor benne idea
Nem tény

Örök parancs
Nyugton maradsz
Hiába minden harc
Szenvedés
Halálnak halálával
Halsz

2007. március 20.

SIRATÓFALAMNÁL

Hazafelé
Vezérlő csillagok fakulnak.
Falakon fényképek ősökről vakulnak.
Hajh, megvakulnak a mi madaraink,
Nem találják águk, lábuk alatt ring
Az éltető táj, odatalálni nem lehet,
Derékba törtek engemet,
Általszúrták lelkemet.

Büdös vérem fintorít.
Kóbor eb rámvicsorít,
Emberek rámköpnék elhaladtukban.
Újjászületek redves pokollyukban.
Patások között, szarvasok között,
Szívembe szeretet beleköltözött,
Nem üvölt szám, fülem nem hall félre,
Csak ki ne hajítsanak átkos határszélre,
Mit erőszak szült, kit érdekelt anyám
Sikoltása, lesz-e gyerekem, hazám
Lesz-e? Hogy tanítsam fiókámat dalra,
Mely elvezet arany túloldalra?

Hazavezérlő csillagom vinnyog,
Rajtam a billog, kegyetlen billog!
Üdvözülést szűkölve Uramat kerestem.
Megkülönböztető már ősi kereszttem.
– Rádsütött három szénaboglya
Vigyen a pokolba, ördögök foglya
Legyél! – kiáltanak rám, árva fejemre.
Kiadattam újra kényre-kedvre
Parányoknak, Atyám, mit vétettem?
Kinek ártottam én szelíd életemben,
Ki miatt szégyellném szülő jó anyámat,
Mi miatt feledném édes jó apámat,
Miért tagadnám meg hűtelen hazámat?
Nem ronthat engemet sem gőg, sem bánat,
Odatalálok én, ahol engem várnak,
Szívből hazavárnak,
Mindig visszavárnak.
Magukhoz illőnek engemet találnak,
Szeretnek, s nem látnak,
Soha meg nem látnak.
– Idenézel, Uram?
Én tégedet látlak,
Nem is kereslek,
Mégis megtalállak,
Mindig megtalállak.

2005. július 5.

BALÁZSOLÁS KISEBBSÉGBEN

Fábri páter gyertyája torkomat áldotta.
Akkor még bízunk Balázspan,
Aki minden bajtól megóv, s tán oda-
Nyújtja csontkezét, kalácsban,
Kenyérben, életben-halálban.
Balázs! Segíts! Ne kárhozza
Létünk senki. Inkább hozza
Angyal a jó hírt: megtaláltam
Az üdvösséget az örök hazában!
Fábri páter simítja szőke fejem,
Megélsz, szeretsz szerelmesen,
Gyertya világa világod fénye,
Életed anyád üdvössége,
Balázs, tartsd meg őt, őket!
Balázs! Rád hagyom e szenvedőket!
Gyertya fényét égre szegezi
A mi papunk: népét szereti,
Nagyon szereti, mindig szereti,
S Balázskor szívvel megáldja.
Lesz mindnek mindig igaz
Bölcsője, virágos kis sírja,
Szerető hazája, nemzetcsaládja.

Most újra bízunk Balázspan:
Frissen sült, piros kalácsban
Anyám szava virágozik,
Semmi sem hiányzik,
Már semmi nem hiányzik.
Mind ott élünk örökös hazánkban.

2006. február 3.

NOVEMBER

Barnuló, rothadó sóhaj fák alatt,
 S csöndesek a gesztenyék, ők látták
 Fényes sok-szemükkel az ijedt arcokat.
 Vízet néztek, elfolyót, s a halott híd lábát.
 Meg a göcsörtös füzeket, feketében.
 Ártéren guggoltak a bokrok, és megrettentek.
 Egyetlen hosszú sorozat és sok kiáltás.
 Halálsikoly, gödörbe bebukó éjszaka.

Fölöttük azonnal gyeptéгла paplan
 Zizegett. Csak őrizünk titeket, fiúk,
 Suttogta a halálra ítélt fűszálak kórusa.
 Valami óriásgriff rézmezőről ideszállt,
 S alvilági ürüleke fényesen aranylott
 A reggelizőasztal közepén. Elillant
 Étvágya a felkelő napnak, árva
 Szél sírdogált egyedül.

Mert ember nem léphet e helyre!
 Csontjuk még lélegzik.
 Szívük taktusra ver.
 Kezük szárán szorít nagyon a drót.
 Ujjaik imára háton kulcsolódnak.

Gesztenyék oszlopa vonul a parton:
 Nyomukban. Sorsukban osztozva.
 Valakik befűzik a hosszú hevedert.
 Parancs születik nyomban. És ott
 A gödör! Abba bebukik minden.
 Ami számít. Ami él. Aki te vagy.
 S aki én.

2005. november 15.

NAGYCSÜTÖRTÖKI METAMORFÓZISOM

Nagycsütörtök
Nagycsütörtök van ma
Dadogásom zsírcafát
Repedése magma
Feltör ősi üregekből
Szavam meg elhal
Rühességből hülyeségből
Szívem mellédobbanásából
Hamis lánglobogásból
Géppisztoly metaforából
Héthatvankettes megesett
Zagyva kegyelméből
Fültő mögött Miatyánk
Cigányfúró termékenyítette
Alsórendű halált
Alsórendű halált
Legalsóbb rendű
Élni sem élhető harmóniát

Urunknak Fia
Azért emlékezzél
Apró lélegzetre
Lecsonkolt nemzetre
Lecsonkolt nemzetre
A mi szíveinkre
A mi szíveinkre

Vérünk oltárodon
Vérünk oltárodon
Vérünk oltárodon

Szamár áldozat csak felüvölt
Szamár áldozat mégis felüvölt

Barabás mondja
Barabás
Barabás újfent azt mondja
Barabás

Igazság igazság
Igazság igazság
Igazság igazság
Ez csak az igazság
Ez lehet igazság

De anyám is szól
Az én öreg anyám ezüst haja alól
Anyám halkán biztosan szól
Édes fiam el ne feledjél
Tiszán elúszó hab
El ne feledjél
Gémekek fölemelt lába
Kócsagok zokogása
Füzek árvasága
Nyárfák remegése
Nyírfák imádsága
Ez vagyok én
Ma ez lehetek én
Csak ez vagyok én

Az anyád remeg fiam
Anyád remegtetik
Mindenféle rémek
Anyád megkövezik
Kövezett vagy te is
Remegés vagy te is
Én édes fiam
Én édes magzatom
Szárnyam nem tárhatom
Kicsiny fészünk köré
Szárnyam nem tárhatom
Fajtam nem engedi
Megint nem engedi
Megtiltja vad szóval
Legvadabb szóval
Legvadabb szóval
Mindent megtilt nekem

Azért húgodat hidd
A te kedves húgod

Kivirágózásunk sárgulós
Bimbóját lássad
Tisza áradt partján
Vadgesztenye virág
Vadgesztenye virág

Lerohadt két karom
Édes fiam sírok
Sírok én csak sírok
Sírok én csak sírok

Ördögök között
Sárkányok között
Boldogabb lennék
Boldogabb lennék

Ők soha nem hazudnak
Ronda világukban
Ronda világukban
Soha nem hazudnak

Hazudok én bőszen
Kedves édesanyám
Miért ne hazudnék
Miért ne hazudnék
Miért ne hazudnék
Mindenki hazudik errefelé
Mindenki hazudik
Szemrebbenés nélkül
Szemrebbenés nélkül
Mindenki hazudik

Szülétől nem tart
Szülétől nem tart
Mindenféle sasok
Hiába vijjognak
Mindenféle sasok
Hiába vijjognak

Parázsfényű sasok
Aranykarmú ölyvök

Azok nem vijjognak
Mindenféle gazra
Nem riogathatnak
Mindenféle gyomra
Nem riogathatnak
Minden ganéjra
Nem átkozódnak
Mert ők király karma
Mert ők király szárnya
Fölrepülnek napba
Hazájuk a napban

Csak nem riogatnak
Szürkéek világában
Minek pingáljanak
Veszett táltosokat
Veszett táltosokat
Számon tartják ők
Számon tartják ők
Biztosan bejegyzik
Torkok trombitáját
Karmok szorítását
Karmuk szorítását
Karmák szorítását
Bölcső mindig ringjon
Fa mindig rügyezzen
Balassi báró Bálint
Legigazabb költő
Csak ránk figyelmezzon
Ida-hegyre lépven
Minket fegyelmezzon
Utolsó vacsoránk után
Mégis kegyelmezzon
Meg is kegyelmezzon
Nékünk kegyelmezzon
Isten kegyelmezzon

Tiszavirág lelkem
Gesztenyét teremjen
Gesztenyét teremjen
Tiszánknak partján

Tiszánk sárga partján
Gesztenyét teremjen
Gesztenyém teremjen
Kedvesem szeressen
Kedvesem igazán
Engem ott szeressen

Kukaccá ne legyek
Fecskét énekeljek
Gólyáról beszéljek
Mindenféle világok
Gyökere lehessen
Csibor villogásom
Csillagok testvére
Csillagok testvére
Csillagok édes testvére
Csillagok örök testvére
Én ottan lehessen
Újra megszülessek
Gyöngyházforrás legyen
Vérem buzogása
Paphalmon Fölsőhegyen
Alvégben Tóparton
Áldott Kolóniában
Tisza-szín Zentámban
Eperfa lehessenek
Nagyapám faragta
Síró fabölcsőmben
Nikola-keresztje
Áldott árnyékában
Pihenhessen lelkem
Megpihenjen lelkem

Mételyek billogos testvére
Sohase legyek
Sose ne legyek

Káin rekedt hangja
Káin átkos hangja
Torkomat ne marja
Csempe hang soha

Nem hozhat nyugalmat
Nem is hoz nyugalmat
Soha soha soha
Soha soha soha
Nem hozhat nyugalmat
Csak örök esténkre
Örök éjszakánkra
Átkoz rá jégrögöt
Szélkakas nyöszörög
Szélkakas csikorít
Tükör szemünkbe vicsorít

Terítsen Úristen
Fehér bárányából
Tulipános subát
Fáradt testeinkre
Mégfáradt életre
Fehér kukac létre
Pióca lélekre
Pióca lelkünkre
Pióca létünkre
Döghúst marcangoló
Szurokszín szívünkre

Jézusunk szeressen
Jó meleg takarót
Kisedet teremtő
Húgaink álmára
Margaréta almot
Őzünők nyomára
Félő remegésre
Búvó álmainkra
Leghívebb lakatot
Megvigyázó odúnk
Rejtett ajtajára

2006. április 13.

HÚSVÉTI ZSOLOZSMÁM

Énnékem értelmes halihót
Csak kegyelmes kérész kiált
Tiszaviráglétem mára naprakész
Leshetem fél méterek emelkedését
És hömpölyög a létem ereimben a folyó
Árterét zsolozsmás estéim vigyázzák
Éledne Tökös-tó
Éledne Fényes-tó
Megéled Zanoga
Megéled a Csész
Csak dadog a nappal
Sírnak átmetszett kanyarok
Bogáncai árva szederindái
És lesem naponként a jelentéseket
Karakteristika mondta annak idején
A hivatalos szóhasználat a jelentésekről
Amelyekben fekete szemölcsünk és rákfénénk
Ébredt álmatlan álmából
Kaszakó kezében élesíteni
A szuronyt 1915-ből
Ez örökségünk benne bízhatunk
Nyele nagyapám szava
Fénye másik nagyapám szeme

Dörren a víz a mi partunkon
Robban miként lelkünk elvetél
Talán nem lesz kilencszáz fölött
Suttogom mert kiáltani nem merek
Sem az égiek miatt sem a földiek miatt
Ki tudja közülük most éppen ki van ellenem
Fűszálak tanítnak csak hajolj el
Mi túléljük ez a varázslat
Azért a gesztenyék őrt állnak a parton
Fegyverük nincs nem is lesz soha
Ám szívük rózsaszín barázda ölén
Visszaszól az égnek
Nem követel csak szerelmet sorol
Ó ez a part nem lehet pokol

Leányszem nézi víz vad támadását
Majd tükör lesz újra ég fürdik benne
S Dávid hegedűje miértünk biztosan szól

Dávid dallama kivirágzik reggel
Mert eljön az a reggel
Bimbópattanással égi villámlással
Parti füzek nyomorú hitvallásával
Megmarad a virág ezen a tájon
Megmarad a lélek
Fekete virágon
Örök az én Tiszám
Ártó habja is szent
Megismeri Istent
Megismerem Istent
Ám ne féljem őt
Egyszer fölszabadít
Összetöri jármom
Árad a víz
Árad az álmom
Létem megteremtő
Édesanyámon

Úszik lélekvesztő azon a hullámon
Üvölt Bálint dalnok
Ne engedd szétmálljon
Kormányeltörésben idézi pozános
Domonkos Pista vitézlő elődjét
S azóta úszunk megáradt
Zubogón létünket porlasztó
Rettentő örvényen

De egyetlen pad azon a parton
Szelídnek maradt
Szerelmem csírázik arrafelé
Kihajt csudafácskát
Virágzik szivárványt
Kihajt töve akácós körösztfát
Azon fognak engem
Jajos koszorúba

Jézusom temelléd
Vérem hullatába
Mindenféle pondrók
Zabáló gyanúja
Tort ül majd felettem

Őnekik kedveznek
Másként irdalt nyelvem
Barabást nem kiált
Mert nem kiálthat
Soha nem kiálthat

2006. április 7.

NAGYPÉNTEKÜNK

Ó, Uram, hogy is van ez?
Elkurvult, posztmodern angyalok
Röpködnek szívárványod íve alatt?

És nyögdéccsel nagyokat rozsdás
Farka szelídített bárányfelhődnek,
Elfelejtí, rozsdája vérszínű.
Emberek torkát vágják éppen által,
Útőerek Krisztust kongatják,
Áldozati bárány szívverése
Bimbamozik bőregeres tornyokban,
S kuvikok lehelnek minékünk szerencsét.

Ó, Uram, átéltük mi már áldozati
Bárányod szívének dobbanását,
Irhánkat száradni akasztották
Fénylő szegekre, ottan szellő
Megáldotta. Angyalok szárnyának lebegése
Volt a szent légmozgás. Letagadtuk:
Ölésekor árva mogyoróit szórja világunkra az
Áldozati bárány, kinek jajszava nincs.
Csak anyám nyelvén tudna szólamlani
A mi kétes föltámadásunk miatt legyilkolt,

Ha bátorsága lenne. De kiölik
Lelkéből a jajszót is: vére megalvad.
Szuronyunk élén szurkos szózatunk.
Ki látja felhők zokogó szegélyét?

Ó, Uram, elmegyek én a fészkes
Fekete fenébe, annak is pokolbéli
Legaljára. Ott az én helyem, oda
Kárhoztattál: ott vagyok büzlő dög
A végtelenek végtelenén,
Párhuzamosok téves találkozásán.

Sötétnek végezete nincs, Uram, napfölkelte
Ronda propaganda, pókhálózó
Létünk posztmodern metamorfózis.
Kifingottunk, mint a francia malac!
Ez a szintizta igazság! Ez látszik immár
Göncöl ribancos szekérrúdjá alján!

Ma megláttam mégis, kinyílt a kék és a fehér
Ibolya egy bokor alján, morcos kandúr
Fröcskölt éppen arrafelé! Kuss!
Ordítottam, ahogy torkomon kifért.

Föléledd a szél, Uram, elfújt minden
Ótvart erről a tájról. Gombócot lenyeltem
Reves tüskéivel, Teremtőm. Ámen. Ámen!

Apró mécsesek gyulladnak lelkem legszebb mezején.
Meváltóm keresztben lóg, oldala átszúrva.
Ecetenyhítő itala, epehólyag rám fakad.
Ő még él talán, egyetlen pillanat az elmúlás.
Valamely visító francia malacok fejét
Levágják komoly hentesek, akik nem látják,
Olajfák alatt ott sír Mária, Mária-Magdolna,
Veronika és az édesanyám. Töpörödött, nyolcvanöt
Éves anyám öleli megfeszített megváltónk
Keresztjének átkozott tövét. Újra viselős vélem.
Meghal és föltámad. Értem? Nem értem?
Majdcsak megértem, majdcsak megértem.

2008. március 14–15.

FÖLTÁMADÁSUNK

Huszonhárom kereszt,
Hatvankilenc éles, véres szög
Feszül bele húsba.
Csontok között zúz,
Tarol, szakít, széttör
Életet, lelket, szót, szerelmet.

Főtéren hirdetett szózat,
Hullámozó, meleg szívdobogások.
Kinyílnak mind az árvácskavirágok.
Aztán tragédia, bohózat.
Aztán tényleg ömlik a vér.
Szétrobban az agy.
Fültő mögött lyuk.
Úristen sehol.
Úrjézus sehol.

Vízben, partban álunk.
Harmadnapunk hol van?
Úristen! Mi gyermekeid vagyunk.

Hatvanhárom kereszt,
Huszonhárom mellé,
S nem korhadók!
Szegek szegeznek.
Útőerünkben gyilkos gyilok.
És a vér: vérünk már fekete.
Ökörnyál fönnakadt ágon,
Cibálják őszi, téli, böjti szelek.
De kitart. Tiltott lobogónk.
Kálváriánk dombján
Sárgállik a kikirics.

2007. március 31.

KAKADU FENEKE FORDUL
MÁJUSI NAP FELÉ

Durran a május
Minálunk előre
Orgonák illatozzák
Tövüket Marci macskám
Permetezi
Hajhó
Halihó
Indultunk világ körüli
Útra
Óceánokat lovagolni
Legmagasabb csúcsokat
Vígan megmászni
Kanizsáról
Ahol május elsején
Megraktuk a tüzet
Tábortűz volt az
Csöndes égés a Kukureken
Énekeltünk szívből
Fiúk föl a fejjel
Fiúk föl a fejjel
A harsona zeng
Misa bá
Szasi bá
Mindenféle bá
Ottan azt szolmizálta
Magyarok vagyunk
Fiaim
Fiaim drága hársvirágok
Eperfalevelek

Tudod mi a jövőöd
Eperfákat kivágják

Aztán a zentai Tisza
Áradott szeretett
Magához ölelt

Durran ma a május
Ki tudja mi van benne
Mi lehet benne

Garas defilíroz
A Népkert ösvényein
Oldalán kard
Személyében hatalom
Mári néni leköltözik
Romtemplom kövére
Népkert útján
Az a kő lelkünk
Mondanám ma
De ki hallaná

Értenék kő emitációját
Ebben a megfércelt hazában
Szívünk nem is dobban
Tüdőnk nem is lobban

Éljen május elseje
Dagasztotta szélben a transzparens
Népkert-lejárónál
Éljen a fű a virág
Ó éljen e föld
Egyetlen elragadott darabja
Tipegünk
Araszolunk anyám
Hallani boldogságunkról
Mi boldogok vagyunk
Mi mindig boldogok voltunk
Mindenek boldogítottak minket
Édesanyám
Csak hülyék is voltunk
Hajhaj de hülyék voltunk
Mindezt nem éreztük
Mindezt nem tudtuk

Gombócba zárt epervilág
Citrom

Vanília puncs
Csokoládé
Ezt csak karácsonykor ízlelhattük
Akkor is kicsi tábla
Az egész családnak
De elég volt
De szép volt
Megosztottuk
Egymás között akkor
Osztani tudtunk
Mindent
Akkor

Tópart utcán fordulunk
Észak felé
Ott a május elseje

Garas kardlapozza a cigányokat
Vonyítanak
Visszaütni nem mernek
Ó szárnyal
Szárnyal csak szárnyal
A térzene
Ireneusz bácsi
Beint életünknek
Lassabban Zenta
Lassabban Tisza-part
Gesztenyék ügyeljeteK
Lila virágzásra
Csak szép lassan
Mossa víz a partot

Holnap is kél a nap
Holnap is utáljuk egymást

Marci kandúrom
Permetez falakra
Transzparenszekre
Ő csak permetez
Ez a munka igaz ünnepe

Proletárságom foltos és pontos
Definíciója

Orromat befogom
Nyelvem káromkodik
Létem hálát liheg
Kinek is
Minek is

2007. április 29. – 2008. augusztus 4.

MAJÁLIS

Tölcsér tetején tulipángombóc
Csalogatja nyelvem, csak előtte csönd!
Jók legyetek gyerekek!
Anyánk szájából virágzó május
Cikkan lent és odafönt.
Kötélen makkfáról hatalmas
Harcsa lóg, ebédje legjobbaknak.
Munkaverseny proletárhadaknak,
És beszél valami fontos bácsi.
Maga nem mohácsi?
Rikkant bátyám, valakik nevetnek.
Anyánk félve körbepillant,
Szeme már fénytelen, ám csattan a tasli
Nullásan fénylő fejcskén.
Minden helyére kerül.
Boldogan hangzó ének vakít.
Erős kezek elkapnak valakit,
Érzem testmelegét, csak nyög
És könnyörög, fuldokló keze
Megérinti vállamat.
Ne bántsanak, megyek.
Anya testéhez szorítja fejemet.
Ne féljete, suttog remegése.

Mióta várjuk május elsejét,
Mint a karácsonyt!

A Népkerthe megyünk.
(Bánomkerthe névták valaha
Kiszáradt tavak csalóka ágyát.)
Május elsején fagyaltot kaptok!
És pompás a gombóc,
Pufók angyalkák szívárvány
Vacsorája azúrkék asztalon.

Sátrak között sétálunk boldogan,
Apánk végre velünk napközben is.
Anyánk szerelmesen karolja párvját.
Mi, hárman, fiak, előttük.
Tanuljuk, szokjuk
A munka nemzetközi ünnevét.

Hirtelen emberek ugranak át az úton,
Együknek fejére vág egy másik valamivel.
Hang nélkül elterül, de teste robban.
Fehér inge, mint éppen kinyílt virág
Átlényegül szelíden
Friss májusi fűben, makkfa alatt,
Melynek ágáról a hatalmas harcsa lóg.

Melléje guggolok, füléből vér csorog.
Bácsi magát megverték?
Tűzoltók zenekara betakar mindent.
Léggömbök röpködnek, nevet a nap.
Kisrét felől ég alja már morog.
Ébrednek aranyat érő májusi záporok.

2008. április 20.

TÉTOVA GYÓNÁS

1.

Ó, nagy az én vétkem, Uram!
Naponta eladtak születésem óta,
S tudtam e piszkos üzelmekről, ám
Rábólintottam, és mosolyogtam hozzá,
Mintha nem is rólam lenne szó.

És most is, amikor kezem-lábam
Összekötve, fejem fölött a kampó,
Tudom, föllógnak, bőröm lenyúzzák,
S nem szólok, pedig üvöltönnem kéne!

Ki hallgatja meg e tetovált ég alatt
Tétova költő dadogó hangját,
Kevély szerkesztők ajtót sem nyitnak
Plebejus ének előtt, kitiltják
Mindenünnen az igriceket.

Leszakadt ló farka vonómról és
Belepte lelkem a gyantapor.
Takarítanom kéne, Uram,
Huzatot csinálnom, vesszen a férgese!
Kiáltanom kéne a piac forgatagában,
Ám Te látod csak a férgest,
Igazolom tétova magam, és ott tekereg
Szemem előtt a kukac, lerágja
Gyönyörű fácskám gyöngye virágát,
Sárkánnyá változik portámon e féreg,
Ezt is tudom, és megengedem néki
Az átváltozást. Hét feje egyszerre
Öklendi reám, kussolj kurta!

S nem érzékelem lényegek lényegét: az ajtó
Meg nem nyílik az én létem előtt.
Odakint állhat levett kalappal
Szülőföldem minden gömbakáca,
Mézédes virágát rabló méhek járják,

Magvait begyűjtik ormótlan ládádba,
És szárad az ág, sárgul az árva levél!

Nagy az én vétkem, Uram!
Tudom,
Ez már az elmulás.
De miért fogom be a számat
Mind a két kezemmel?
Félek, Uram, gerincem eltörték,
Béna már a testem, megdagadt,
Rohadó a nyelvem, és lassan
Beáll a jég létem tavának
Tükrén, amelyben meg nem látni lelkem.

Mert ki vagyok én?
Gyarló tövis egy szegény ember
Meztelen, kérges talpában,
Amely csak szúr, fájdalmat, gennyet okoz,
Jóra nem parancs, reményt
Nem táplál senkinek szívében.

Ne oldozz fel, Uram!
Nem érdemlem kegyelmed.
Látom, amit látok, viharfelhők fullánkját.
Szólnom kéne, üvöltenem kéne,
S ütnöm a hazugot! Szeretnem kéne
A kivert, sánta kutyát, rühességét
Gyógyítanom, kínjait enyhítenem kéne.
Megakadt beszűkülő torkomon a szó:
Lesz-e holnap betéví falatom,
Fejem fölött tető? Csak ez foglalkoztat.

Kunyhóm palota szememben,
Megroggyant tetejét jónak látom,
Így akarom. Ezt akarom.
Uram, gyarló vagyok én is, miként vala
Péter, aki kőszikla lett és legerősebb alap,
De én nem! Vakarózom esténként,
Örülök, ha békén hagynak, Uram,
Ha nem szólnak hozzám.

Fölülök egy oszlop tetejére, pusztában,
Azt hiszem, próféta vagyok.
Madarak rikácsolva rámszarnak.
Szelek leszárítják húsom csontjaimról.

Pedig tudom az igazat, a sötét nem is örök.
De nehéz sárkányszurok mindenre ráül,
Ellene harcolni meddő semmittevés?
Bakacsin áradat mindent lesöpörhet?

Katedrán állok, de nem prédikálok.
Ha igazat szólnék, megvonnák bérem.
Kell a kenyér, Teremtőm, a mindennapi.

Hernyó lettem, fölزابálok mindent.
S igazolok mindent szürkés-kék pofámmal.
Ordas létem nyüszít, farkasok kivernek,
Vonítják kínjukat föl, a magas égre.

Felkelő nap rám vicsořit,
Hát te ki vagy?

Ki vagyok én?

Ősforrásként kellene buggyanjon
Szívemből a pontos válasz.

Gizgazok teremnek dadogó rétemen.

Belémkódolt reflexek választ bilincselnek.

Meg tudom fogalmazni?
Meg merem fogalmazni?

Bűnöm nőtt énnékem létemben, Uram!
Dagadó rákfene mászik zsigeremben.

2.

Átszól hozzám fényességből titok:
Szabad vaksötétben gyertyát gyújtani!

S anyám dalolgatja
Egyszerű tavaszról:
Esők mossák álmod,
Szellők szárítanak.
Nap sugára ébreszt,
Cicell dala altat.
Dávid hegedűje
Gyűjtja csillagomat.
Jóisten megőrzi
Édes magzatomat.

2007. február 4–27.

ÜNNEP

A költő megírta a verset.
Skandálta a sokadalom.

Aznap fiat nemzett.
A forradalom csendes szünetében.
Akkor a szünet is fontos lett
Fejezetek között.

Füttyög a nép.
Nyárfalevél komédiások
Premier plánban.
Kezük a szívükön.

Nefejejcs gyökerében
Fehéregyháza alatt
Erjed már a megtisztulás.

2007. március 15.

SZÁZÖTVENNYOLC

Hajnalban teraszunkra kiálltam,
S meglestem Fehéregyháza tornyát,
Teraszod nyugatra néz,
Keletre fal gátol kevélyen,
Üvöltötték erősek, tivornyát
Szervezni képesek. Szilárdan
Képes hangom szólani,
Mint ünnepi harang! Kelevéz,
Íj meg nyíl megvédenek,
Ilyeneket gondoltam bénán. S oltani
Akartam valamely tűz rabló lángját.
Anyám egykori sikolyát megőrizni,
És az unokám összejti lehetőségét
Megfizetni. Megmaradásunk
Biztosítani. Bebiztosítani.

Valami szekérre ült fel a költő,
Aztán Fehéregyháza,
Meg Illyés nyomozása.

Saroglyában ki ült?

Saroglyában elmém kihűlt.

Balkonomról olyat láttam,
Levelek, falevelek: ez az állam.

Hajnal volt és reggel ébredt.
Kinéztem, szeretlek téged,
Súgtam asszonyomnak,
Ne félj, költőt itt nem tilolnak.
– Neem? – sziszeg asszonyom.
Petőfi? Ilyet mondasz. Minek? Ki ő?
Érdemes szóra még?

Teraszra kiállok, hajnalt megszeretek.
Rigó kiröhög, kakukk beleremeg:

Százötvennyolcat ordít odakint,
Százötvennyolcat üt óra idebent.

Százötvennyolcat ver az én szívem.

Megveri mind a százötvennyolc ütemet.
Ütemet, ütemet, ütemet. Ütleget.

Azért mi nem sírunk, költőm, nem sírunk.
Van erőnk. Égre állítjuk az üteget.

A löveg szívünk.
Infarktus előtt.

Reszkető árnyakat sző egy szürke szél.
Valamely költő
Sír miattunk.

De minek? De minek?
Nem kellünk senkinek.

2007. július 31.

2007. AUGUSZTUS 1.

És elmúlt a nap, az a nap,
Amelykor költőt hazacsálnak.
Csalhatunk, téged, költőnk haza,
Nem jössz, s nem jöhetsz, éjszaka
Borul már e tájra,
Ki gondol immár hazánkra,
Ki gondol immár tereád,
Ki gondol immár tereád?

Világszabadságod penészgomba,
Belevisz minket katakombá-
Létbe, de erről senki nem szól,
Galaxisok pörölnek,

Híja van az örömnnek.
Magyar köszönés száll: helló!

Odakinn százötvennyolcat
Szól a kakukk, visszhangzik
A magyar viadukt,
Idebenn százötvennyolcat
Út az óra, Fehéregyház,
Sír se lenne neki való,
S százötvennyolcat ver a szívem,
Pirulákat beszedtem,
Egyetlen költőt szerettem.
Kiemelkedik semmiből trójai faló,
Hősök megélednek. Költőm,
Ideje látni a szépet, a hőst,
Rím helyett versláb a jó.

Megkövetlek, Múzsza, eltévelyedtem.
Azért legyen az ég kék énefelettem.

2007. augusztus 1.

SZÁZÖTVENKILENC

Elhullt virág
Eliramlott élet
Patkány kirág
Minden nemzedéket

Szerencsés kopja
Szívedbe lopja
Örök szerelmet
Mezeinken termett

Szép szemed nem látja
Ótvaros kötőhártya
Látótér látóhatár
Zötyögő öreg barát

Sokfelé vágatott az egy
Mégsem muzsikál egyszeregy
S örök királyfink mit gondol magába
Fel kéne öltözni emberi gúnyába

Kozák kopja
Dalunk lopja
Vak a reggel máma
Mi jöhet utána

2008. július 31.

KÜLÖNVILÁGOD

Hol demokrácia van,
Ott demokrácia van,
Dúdolod magadban,
S megfáradt magasban
Ahol a haza van,
Isten trónusa alatt
Félrevert lélekharangod
Jajszíve meghasad.

2006. október 4.

NEMZETEM

Berzsenyi kongat veszélyre.
Kölcsey mond imát érte,
Vörösmarty észhez érvel,
Radnóti él jó reménnyel,
Illyés felviszi az égre.

Korcs kufárok áruljátok,
Ama sírba gázoljátok!

2005. március 7.

MENETTÉRTI VÉRRÖGÖM

Sír az én vonatom, füstje már nincs,
Fütyte sincs, csak nagy keserősége.
Kattog a kerék, szél fú odakint,
Ördögszekér kering. Vége, vége.

Elfutnak fák, sürgönykarók,
Negyvennyolcak, ötvenhatok.
Szabadka–Budapest–Szabadka:
Tiszám partja szabad ma?

2006. november 4.

VÉGEZETÜL

Végezetül ez az osztály jutott nékem.
Induláskor egyaránt sebzetek voltunk,
Mindenki menekült valahonnan,
Valakitől, és társa megtalálta társát.
Hieroglif életek és egyszerű szavak,
És rejtvények, rajzolva és írva.
És megérkeztél, kicsim, Aradról,
Azt sem mondták, kerülj beljebb!
Hogy is mondták volna ezek,
Ők nem tudják, mi a magyar ember,
Azt meg végképp nem, ki!
Ahhoz tudni kéne a névmásokat.
A névmások, mondtam, tanítottam,
Nyelvünk igaz enigmái és megfejtői,
Hároméves korában már mindenki tud mindent,
Nyelvében persze, jelentésében,
Meg rétegeiben is, talán.
De ötévesen sok mindent kiegészít,
Csak a költészetet nem, mondja Weöres,
De húszévesen már azt is megérti,
Ezt is mondja Weöres, ha nem
Kontárkodnak belemagyarázók az úton,
Mert a vers elemzése rejtély,

Egyetlen versnek ezer a megoldása,
S mikor tudod az ezert, akkor jön,
Bekövetkezik az ezeregy, de csak akkor!

Hát ezt tanítottam én az osztállyal,
Ha sikerült.

De az élet nem vers, ám Weöres örök!
Ezt elfelejtettem megtanítani velük!
Sokszor mondtam az ezret, ezeregyet,
Megjegyezték tán? Megjegyezték biztos.
M megbíztak bennem.

Hajaj!

M megbízni énbennem?

Azt mondta a gyanús főszerkesztő, a tévedhetetlen:

Tudom, miket csináltál annak idején.

Ha megírod, lehozom, a legelső helyen!

Azzal kezdem a folyóiratot!

No, mi az: az annak idején?

Mi az: miket?

Aztán: ki a megbízható forrásod, öreg?

Aztán: mi az, folyóiratod?

Aztán: ki is vagy te?

Honnan az erő az ítélethez?

Jókát sirattuk, aztán ilyet mondott

A sorstárs, akiről Jóka nem akart tudni,

Aki mindenek után bevágódott.

Hajaj!

Elegem van ezekből, mondta Jóka

Konyhaasztalunknál, mert ott mondhatta,

Hozzánk eljött, amikor csak tehetette.

És ez az én erőm, osztályom,

Akiket hozzám söpört valami ronda szél,

Ebből merítettem: Podolszki Jóska

Szakálla árnyékából, mert vetett

Árnyat az őszes, ritka szakáll,

És ott kushadt életünk az ádámcsutka
Tövénél: Úristen mindent lát!

Cipeli sebeit az osztályfőnök:
Honnan és mióta, ki tudja, de a rákos
Daganat az Izabella utcában kezdődött.
Gion Nandival voltunk ott egyszerre,
S együtt mentünk hivatali úristenek elé,
Megnézték papírjainkat, s kórusban szóltak,
Őnök magyarok? Magyarok vagyunk, válaszoltuk,
De hol írja ezt hivatalosan? Hol van az állítás alatt pecsét?
Ez volt egyetlen kérdése
A honnak. Hogyhogy hivatalosan? Az mi?
A szerbek deklarálták-e rólunk, magyarok vagyunk?
Ne bolondozzanak, kérem, szóltam, Gion Nándor
József Attila-díjas magyar író...
Kit érdekel a József Attila-díj? Aztán mi is az? Kinek is jár?
Tátogott az íróasztal, jaj, milyen árvák, kiszolgáltatottak voltunk!
Aztán Nandi munkakönyvében megtalálta a kulcsszót:
Cirill betűkkel, magyar. Én perre kellett menjek
Munkakönyvemért, mert el nem engedtek,
Mert azt hangoztatták, énreám szükség nagyon.

Azért nehezen, per után, Szabadkán, magyar lettem,
De előbb belekötöttek
Az Új magyar irodalmi lexikonba, ahogy Giont is,
Ahogy más áttelepített akárkiket is, akik
Igazgató-főszerkesztők is lettek, ideig-órákig,
Aztán olyanokkal perlekedtek, akiknek saruszíját
Sem illethetnék...

És megmaradtunk tizenketten, osztályom,
Továbbléptünk, a hozzánk csapódók közül
Néhány megragadt: szerettük már egymást!

És tudtunk a problémákról, óvodai beszoktatásról.
De nehezen bírta a kicsi a kötöttségeket...
Unokáim voltak tán e kicsik!
S velem virrasztottak iszonyú fájdalommban,
Ők mindannyian, de sikerült a nehéz műtét,

Minden megfordult. A szél is.
A nap is, hold is, csillagok is,
Amelyben unokám született.

Jelentést írtam, mert kellett,
Az érettségi bizottság elnökének, osztályomról.
Maga író? – kérdezte az elnök.
Tanár vagyok. Ám a lexikon is említ,
Az irodalmi. – Ezt én sejtettem! –
Mondta az elnök. – Az osztálya
Remek magyardolgozatot írt!

Az osztály: fiúk és lányok, közülük
Némelyek asszonyok, némelyek
Feleség karmai között vergődő
Zsákmány, s emlékezni lesz majd
Gyönyörű reátok, gyerekeim, suttogom magamnak,
S előttem margarétavirág,
Teljes pompájában, tépdesem szirmát,
Szeret-nemszeret, ó, engem ki szeret?

Menjetek, társaim, végezetül, vissza se nézzetek!
Én már kristályosodom, diabéteszem
Üstökön ragad, azért egy korty száraz bor
Még elmegy. Rizling vagy juhfark,
Csak savanyú legyen, és keserű, mint az epe,
Mint a keresztfán szenvedőnek az ecet,
Olyan megnyugtató. Szomjamat eloltó.

Menjetek, tizenhetek!
Amerre szél nem fúj,
Ahol sár sincs,
S odértek, ahol föld
Egybeér az éggel!

2007. június 19.

FÖLIDÉZŐ

Mit mesélnek rólam léha manók, ha majd eljön a tél
Hódító öröme lágy gyolcsába bábozottan? Ó, csak a szendergő
Folyó érzi újra meg újra azt a titkot, amelyet megsúgtam
A partnak, a fűzfáknak, a sétány vaskorlátjának.
Hideg selyem vibrál felszínén, csillagok élednek tenyeremben,
Határtalan égbolt ujjaim között pókhálót sző, beleragad minden
Megélt évem, s vergődik némán a szerelmem is.
Lassan keresztre feszítem a fekete kagylót,
Gyöngyöt termő tolvajt, Koponyák hegyén.

Mit is mondhatnának locska koboldok?
Megállok majd az Alma Mater oltáránál,
Halk imádságot rebeg a gesztenyesor értem,
s az ágak simogatják göcsörtös orcám.
Ó, jaj, sóhajt az éj, ó, jaj, elnyeli az erdő! És hullik majd
Nagy pelyhekben a karácsonyi hó.
Eltakarja lábam nyomát betlehemi ösvényen,
Damaszkuszi úton, hazafelé.
Mindig csak hazafelé.
Haza. Felé.
Pádimentumon félénk gyémántok, reszkető gyertyácskák.

2004. november 26.

KIÚT

Megtagadni
Anyámat, apámat,
Kitépetni
Többől nyelvemet,
Megragadni
Mások kegyelmét,
Idézetni
Szajkó bölcseket,
Nem ismerni
Igaz csatateret,
Belebújni
Kutyabeléndekbe,

Kitekerni
Bimbó lelkeket,
Belefűlni
Önnön énekembe.

2005. augusztus 27.

MITYÁS HEGEDŰJE

Tiszám karja
Szelíd partja
Öreg bölcsőm
Ringatgatja
Dudorássza
Altatóját
Anyám szőtte
Ezt a nótát
Megrajzolja
Legszebb álmom
Békességem
Megtalálom

Fejre áll
Az öreg torony
Folyosóján
Harcsa oson
Gurul tükrön
Halk harangszó
Betakargat barna függöny
Nyárfa nyakán
Százláb éjfél araszol

Kagylóágyam baldachinja
Iszapba ágyazott hinta
Dobogó gyöngy szívem helyén
Sodrás messzi hegyről mesél
Vöröset kiált a bója
Sose ébred rab hajója

2008. február 7.

SZABADSÁGOM EGY MONDATA

Megoldom az én csapom,
Csurgatom, csak csurgatom,
Borom habos, söröm
Korom, lapos öröm
Vesz körül, átölel,
Vesztettül rám lövell
Kénköves hang,
Sziszeg alatt,
Kerít engem, mást is,
Föl-, meg lemondást is;
Szárnyalás nem sikeredett,
Létem csönddé siketedett,
Szemem azt lát, mit mutatnak,
Agyamban megint kutatnak,
Takarékon, öreg, mondom,
Te lész udvari bolondom!

2005. július 17. – augusztus 10.

MÁRCIUSOM

Rácsok nőnek zöld fű helyett, okos rácsok.
Futkosnak tar mezőn bolond bodobácsok.

Tér fölött többé madár sem jár.
Szívem megszorul, halál leszáll.

Szabad lesz egyszer még odamennem?
Tornyok trombitálnak önfeledten.

Vígan köszönt reám áldott tavasz.
Ebből kimaradsz, mindig kimaradsz!

Kutyapiszok alján ibolya serken.
Vér leszek, violám elfeledtem!

2009. március 15–19.

